

TOVERITAR

Amerikan suomalaisten työläisnäisten äänenkannattaja

Painos on nyt yli 5000! Milloin ollaan 10,000?

No. 17

TIISTAINA, HUHTIK. 25 P. — TUESDAY, APRIL 25

1916 — Kuudes vuosik.

Kevättervehdys!

Kirj. A. N. Koskela

Ihminen taistelu, joka vallitsee luonnossa, ei ole aina yhtä leppymätön. Kiihkeän taistelun jälkeen koittaa väliin leynohetki... suuri, vapauttava, ommelinen hetki, kuin ilon aamutuulahdus....

Taistelu ei myöskään käy aina samassa muodossa eikä samojen voimien välillä. Eikä voittokaan ole aina yhdelle kuuluvaa, kaikkien täytyy vuorostaan häviitä ja voittoja, voittaa ja häviää. Syksy kellastuttaa kesän lehdet, talvi peittää ne lumivaipallaan. Mutta kevätaurinko sulattaa talvisen lumien, paise lukemattomat jurot ja ojat tihvimaan, kasvattaa uusia lehtiä — vapauttaa kaikki talven alta.

Talven täytyy väistyä kevään tieltä... sen täytyy!

Suuri on kevään voitto — suuri ja lohdullinen. Se on kuin jänkäkkinen ilo talven surkastuttamalle elämälle. Kaikki saa uutta voimaa ja uskallusta. Linnut visertäen alkavat rakentamaan pesiä, metsä viikertää ja leudosti tuuli lükuttelee puiden kasvavia lehtiä. Kukatkin kasvavat. Pian niiden terälehdet aukenevat valon ja lämmön vaikutuksesta. Puhtama, kuin viatonuus, ne katselevat rumaan liakasta maailmaa... katselevat ja tuoksuvat....

Aalto leppeästi löiskähtää rautaa vasten kevätaurinkon hempeävienossa itäloisteessa. Luvolle käy päivän elämä. Aurinko laskee. Kaikki nukahtaa... hiljaisuus, syvä, suuri ja pyhä hetken vallitsee.... Mutta kevätvirrat ruskkeen pöyhälevän leiväntähtä, pyrkien vapautteen valtameriin.

Huomenna aurinko nousee taas kirkkaana ja lämpimänä. Elämä herää lyhyestä unestaan. Tuuli leuto puhalttelee... linnut laulavat... kukat tuoksuvat... Ah, oi tätä kevään serenaadia!

Ihminen kulkee murheellisena, allapäin, pahoilla mielin.

Mikä sinu on? Itketkö sinä? Miksikä sinä et iloitsi, kun kevät ja elämä hymyilee ympärilläsi? Oletko eroittamaton osa luonnosta. Pitäisihän sinun voida iloita kun on kevät... kun on luonnossa suuri juhla... Mutta et voi, et näy voivan.... Yksinäsi vain kätjeskelet mieltä lyijyn raskaana. Tuliammer huolet painavat hartiollasi, rintaa uldistaa, sydäntä polttaa ja kirvelee... kirvelee niin, että se on pakallutua surun alle.... Tuskin kevättä huomautkaan ja jos

huomaatkin, niin kevään idylli tekee sielusi vain kipeämmäksi, sillä sen kautta sinä vastat oikein käsität, kuinka suuri juopa eroittaa sinut onnellisesta elämästä. Ei luonto voi sellaista zairaita parauttaa, joiden onnen ryöstöjärjestelmä on pirstonut. Eikä kirkkilla järjestelmän nurjomilla ole koskaan tiuansuuta heittäytyä vapaan luonnon helmaan, edes raitista ilmaa hengittämään.

Muistelet mennyttä elämääsi. Se on harmaan yksitoikkoisen, kuin syksyinen päivä. Ajattelit nykyisyyttä. Yhtä lohduton kuin muunneisyyskin. Mutta tu-

leväisäns...? Vaiko ihminen katsella tulevaisuutta silmin, ihminen, jonka elämä on ollut täynnä pettymyksiä. Ei hän jaksa sitä ajatella, ei hän tahdo tahallisesti nauttia pettymyksiin heittäytyä, sillä mitäpä elämä tulevaisuudessaakaan antaisi, kun se ei ole tähänkään asti mitään antanut. Ei elämä yleensä mitään anna. Mutta silloin onnelliseksi itsensä tuntee, kun jotakin suurta toivoo jaksaa. Vaan kun toivo pettää, niin onneton on ihminen, sanomattoman onneton

Kuljet. Et tiedä mitä tehdä. (Jatkoo toisella sivulla.)

Elämän jokapäiväisyys

Usein kumote valittavan elämän jokapäiväisyyttä ja yksitoikkoisuutta. Ja oman se ainakin, että kyllä sitä valittamista meidän työväestön elämässä löytyykin. Varsinkin meidän naisten ja erittäinkin perheiden elämä tuntuu useinkin niin painostavan yksitoikkiselta ja samantapaiselta päivä päivän perään, että oikein sen painon alle tahtoo maantya.

Mutta, surotaan, ettei ole aina synkää päivää, ettei sillä ole valloisakin puoleita. Samoin on luuta meidän työväestön elämässä. Ja se valloisa puoli meidän elämässämme on tämä: me teemme työtä ihmisluonnan pelastamiseksi perikadosta. Ja sen lisäksi me kaikkin työmme maailmassa teemme ja valkka rastentsemme tänä päivänä ei meille — kaiken hyvän ihmisille — nyky päivän työllisyyttä ja kunniaa tuo, niin me varmaan tiedämme, että vielä mekin työmme kruunataan — ja se kruunataan meidän henkisen ja yhteiskunnallisen työmme kautta.

Ketäpä ei tämä ollut maahan elähtämään synkänmökkö päivän painon sa. Mikäpä me voit enemmän rohkeutta antaa elämän taistelusta keskimäärin. Ja se suuri auttaa meitä keventämään tahtomme kuormaa, se auttaa meitä yhteisymmärrykseen ja keskinäiseen avullaisuuteen. Se on pottua meidän käsikädessä työskentelöllä yhteisen onnen asiantune hyväksi, se lirttaa meidät yhdeksi ihmisiksi, suureksi voittamattomaksi voimaksi — siksi jokoksi, joka ihmisluonnan pelastukselle pohjaa luv.

Me työväestö yhteisötoiminnassamme yleisen valistuksen eteen tiedämme, että se perusta, jota rakennamme, tulee kestämään kotimaittain myrskyä ja me puollat ja vanhemmat kodistamme tiedämme, että se opetus, jonka annamme lapsillemme elämän todellisuuden ymmärtämiseksi, tulee auttamaan satuhetimiten hedelmää. Tiedämme, että meidän meityämme ihmisyyden majalle, työmme yhä elää ja edistyy.

Me teemme suurta työtä ja saamme mailla työmme edistyksestä ja tästäkin on, sen tulee olla, elämämme jokapäiväisyyttä — tämän valloisamman puolen.

Koko maailman työväestön yhteisen juhla Vappu on kuin virstapääksi lässä työssämme. Jokaisena Vappuna muistelemme menneen vuoden saavutuksia ja suunnittelemme ja päättämme vastaisesta työstämme. Ja sikäpä tämä päivä onkin niin suuri ja niin merkittävä päivä.

Terve siis sinä Vappujuhlamme taaskin! Terve tuhansin kerroin. Tämä päivänä me läikäänkin paristamme voimiamme kättä yli koko maailman. Tämä päivänä me yhdymme yhteiseen suriin ja riemua juhlaan. Tämä päivänä me muistamme valon, joka meidät yhteistyössä yhteen liittää. Kautta elämämme me vannonamme yhteisen valon, kautta koko maailman me sen vannonamme, että me kokostamme tämän järjestelmän, joka surhaa ja mielittä ihmiskunnan sielun ja ruumiin ja luomme tilulle järjestelmän, joka ihmisluonnan luosta kunniansa ja täyteen kukotukseensa nostaa!

TYÖN JÄTTILÄINEN HERÄÄ

HUOMENKELLOT

Kuulkaa! Laakson sopukoissa huomenkellot kajaa, uudenajan airuet nyt vahtivarsoin ajaa. Vapauden tuulahdus jo viehtää orjan mieltä, pois nyt esteet, katki salvat joukon nousun tieltä!

Eipä kaunis laakson kansa valheyössä nuku, eikä rikkaan sarrantahan toimetoinna huku! Vapiskaa jo vuoren väki, laakso herää — herää; punalippu juurellensa sarronlapset kerää!

Pois jo kirkon harhaopit edistykseen tieltä! Uudet aatteet, ihanteet nyt viehättävät mieltä. Jopa hyvän aamunauer sydämissä palaa, vapauden sunnuntaita kärsivät jo halaa!

Yhteisvallankunnousta kuiskaa kuiva rinta, nyt jo kuohuu rauhatoimna pohja sekä pinta. Samia yhteisturco täyttää tehtahat ja pellot, uudenajan sara tusta kertoo huomenkellot!

MIKAEL RUTANEN.